

**Středa
11.08.
2021**

**Zdeněk Svěrák
o Cimrmanech
i filmech, které se mu
nepovedly**

**Bitva o nejlepší filmový
konec!**

**Tipy Lukáše Hejlíka:
kam na kafe, steaky
nebo slávky**

**Proč neodcházet
z dlouhých filmů bez
děje?**

11.08. 19:00 Kino Hvězda Slavnostní zakončení + Zpráva

Filmovka se pomalu blíží do finíše, a tak nás čeká tradičně uvolněné slavnostní zakončení v kině Hvězda. Po něm bude ve zvláštním uvedení následovat výrazná novinka, válečné drama *Zpráva* (2020), kterou Slovensko dokonce vyslalo do posledních oscarových bojů. Projekce se zúčastní i delegace ve složení režisér Peter Bebjak a producenti Rastislav Šesták a Ondřej Zima. To vypadá na opravdu nezapomenutelný konec Filmovky!

11.08. 10:00 Respekt stan Lekce filmu podle Zdeňka Svěráka

Zdeněk Svěrák je ikonou hned několika uměleckých odvětví, jeho filmová kariéra má však velké specifikum – i bez formálního vzdělání se mu podařilo napsat oscarového *Kolju* (1996) a připsat si nespočet dalších úspěchů. V čem tkví tajemství jeho scenáristické metody i hluboce lidského přístupu? O svých metodách promluví v rámci očekávané Lekce filmu.

11.08. 12:00 Reduta 1 FAMU History: Jakubisko

Jak vypadaly studentské začátky věhlasného režiséra? Než se Juraj Jakubisko propočoval k ceněným dílům jako *Kristove roky* (1967) či *Vtáčkovia, sирoty a blázni* (1969), natočil v rámci svých studií na FAMU několik krátkých filmů. Pásmo jeho studentských cvičení vrcholí absolventským snímkem *Čekají na Godota* (1966), kde je jeho budoucí poetický styl již velmi patrný.

11.08. 14:00 Klub kultury 2 Lekce filmu podle Jarosława Kamińskiego

Mezi mnoha filmy, pod nimiž je podepsán polský střiháč Jarosław Kamiński, vynikají dvě spolupráce s Pawłem Pawlikowskim. Na příkladech z filmů *Ida* (2013) a *Studená válka* (2018) se během Kamińského Lekce filmu dozvíte, jak vypadá práce střiháče obecně – a dočkáte se i nahlédnutí pod pokličku střihání obou filmů, jejichž vznik probíhal výrazně odlišně.

11.08. 16:00 Stan ČRo Sádlo s Ridinou Ahmedovou a Lukášem Houdkem

Další ze série pořadů Radia Wave na Filmovce. Série *Sádlo*, za níž stojí Ridina Ahmedová, se dočkala velkého úspěchu, jelikož otevřela překvapivě silně tabuizované téma. O stereotypech a tlacích na vzhled ženského těla si bude autorka podcastu povídat s moderátorkou Bárou Šichanovou a také Lukášem Houdkem, který chystá podobnou sérii o stereotypech vůči tělu mužskému.

11.08. 20:00 Dětský/literární stan Pavel Klusák: Jak psát o hudbě a jak hrát psaní?

Muzika se nemusí jen hrát, dá se o ní taky psát. A o tom budeme tady na Filmovce mluvit – konkrétně známý hudební publicista Pavel Klusák, který se vedle řady knih věnovaných hudbě podílel i na hudebních programech řady tuzemských filmových festivalů. Pokud vás baví hudba i psaní a rádi byste tyto dvě sféry propojili, nenajdete povolanejšího člověka k uvedení do tématu.

Cinefilní box

High concept film

V dnešním fejetonu si přečtete o tzv. low concept filmech, které se vyznačují těžko popsatelným a propagovatelným dějem či stylem – stojí například na komplexním vývoji nečernobílých postav. Sluší se však dovysvětlit i jeho protiklad, totiž high concept film. Ten je splněným snem všech marketérů, neboť obvykle spočívá v jedné úderné myšlence, kterou je možné celý snímek trefně shrnout. Patří sem především blockbustery počínaje *Čelistmi* (1975) a pokračuje filmy jako *E.T. – Mimozemšťan* (1982), *Na Hromnice o den více* (1993) či *Jurský park* (1993). Nemusí se však jednat jen o prvoplánově zábavná díla – pod jednoduše vysvětlitelným konceptem se mohou ukrývat i nebanální společensko-kritické tóny; dramatické majstrštyky jako *Planeta opic* (1968) či *Uteč* (2017) by k tomu jistě měly co říct.

Rozlučková soutěž

Co naplat, všechno musí jednou skončit a Filmovka není výjimkou. V rukou držíte poslední letošní Filmové listy, a proto je jasné, že naše soutěž musí souviset s loučením. **Jaký film má podle vás nejlepší závěrečnou scénu?** My máme jasno: Celý týden můžete z oken redakce slyšet píseň *What a Life* z filmu *Chlast* (2020). Jen si načtete QR kód, v tomhle konci je prostě všechno! Těšíme se ale i na vaše odpovědi – pošlete nám je na mail filmoveлисты@ifs.cz. Jeden z vás dostane filmovkový balíček.

Neklid na objednávku

Zatímco u nás bylo v 70. letech takřka nemožné protlačit do filmu pochybnosti o stavu soudobé společnosti, v případě našich polských sousedů vypadala situace jinak. V relativně krátkém období pěti let (1976–1981), rámovaném z jedné strany stávkami a protesty, z té druhé vyhlášením stanného práva, natočili tamní filmaři polemických děl relativně dost.

Zamyslíme-li se nad různými skupinami filmů, které známe jako náležící k určité umělecké tendenci, často narazíme na pozoruhodný příběh plný rozporů. Jednou je začali srušovat novináři ve snaze zvýšit povědomí o dané skupině, jindy zase akademici-dobrodruzi klestící schůdné pěšiny v neprehledné džungli reality. Výjimečnost filmů morálního neklidu spočívá v tom, že vznikaly začaly – slovy Agnieszky Hollandové – na „poptávku“ obyčejných Poláků, kteří vnímali hluboký nesoulad mezi všednodenní realitou a způsobem, jímž ji reprezentovala vládnoucí komunistická strana; jejich souhrnné označení pak v roce 1979 zavedli režiséři Janusz Kijowski (*Index,*

1977) a Andrzej Wajda (*Člověk z mramoru,* 1977).

Více než o experimenty s filmovou estetikou, charakteristické pro poetiku nových vln, šlo tvůrcům filmů morálního neklidu o etiku. Odkrývali špinavé dvory za upravenými fasádami domů jako hlavní hrdina filmu *Amatér* (1979) v této symbolicky výmluvné scéně, zkoumali pozici jedince v rámci systému (*Ochranné zbarvení,* 1976) a ukazovali problémové situace, při nichž člověk může snadno a rychle ztratit svou tvář (*Předtanečník,* 1977). Formálně tak nejsou tyto snímky příliš okázalé, soustředí se na herecké podání psychologicky prokreslených postav. Kamera v nich snímá dění z běžné perspektivy a spoléhá se na přirozené světlo.

Částečně i kvůli obavám z cenzury nahrazovali tvůrci ve svých dílech polskou společnost malými kolektivy, např. herců (*Provinciální herci,* 1978) či studentů (*Ochranné zbarvení*). Dramaticky tak nabízí primárně pohled na jejich vnitřní fungování, založený na sledování rozhovorů jejich členů

a variování konfliktních situací. Divácká atraktivita takových filmů – na základě zmíněné charakteristiky možná ne úplně zjevná – spočívá v možnostech trénovat svou schopnost vcítit se do druhých a konfrontovat jejich postoje a hodnoty s těmi svými. A kdo se na takové intelektuální cvičení zrovna necítí, může zkusit aspoň kriminální komedii *Promiňte, bije se tady?* (1976). V ní se dočká i automobilových honiček a kamerových jízd.

Jan Bergl

Den s... Annou Stránskou, vedoucí guest service

Co vlastně na Filmovce děláte?

Vedu guest service, což znamená povymýšlet a ponastavovat hodně věcí, a pak každý rok vytvořit skvělý tým lidí, kteří se starají o festivalové hosty.

Co máte na své práci nejradší?

Dostala jsem se k ní docela náhodou, jak už to tak v životě u nejlepších věcí často bývá, v poměrně útlém věku. Myslím, že festivalový guest service obecně je výborná životní lekce, jak opravdu poznat lidi, a to, že jsou různí – aj chytří aj hloupí, aj líní aj houževnatí, aj hodní aj zlí. Každým dnem ale stojí za to snažit se, aby nám všem společně na světě bylo dobře. Všichni jsme jen lidi. Mám radost, když se daří dělat dobrou pospolitost.

A co na své práci ráda nemáte?

Teď jsem docela ve festivalové euforii, tak těžko hledám odpověď. Nemám ráda, když mě naráz volá pět čísel, když přijde hromada zapeklitých mailů během hodiny, nebo když

se sejde v jeden moment dvacet požadavků, ale to je holt součást povolání. Asi můžu říct, že obecně nemám ráda, když někdo bere moc vážně to, co zase tak vážné není, nebo když chybí nadhled, ochota a ohleduplnost. Jo, a nesnáším, když lidi nevyhazují odpadky do koše. Já prostě nedokážu pochopit, proč to tak někdo má.

Jak vypadá váš běžný filmovkový den?

Vždycky je pár kolegyně, které chodí na dřívější ranní směnu chystat prostory, včetně snídaňového pohoštění na ranní poradě. Když jedu z domu ze Starého Města (většinou na kole), myslím na to, jestli nemohly dotyčné zaspát nebo jestli je vše v pohodě. Žádné zprávy, dobré zprávy. Počínaje poradou už to všechno jede, to se nedá popsat. Mám ráda noční klid na pracovišti, kde máme po 22. hodině zavěno, kdy se lidi baví ve městě, v kinech a ve stanech a já po posledním dořešeném

úkolu dne váhám, jestli se nechat zlákat taky na jedno nebo raději jít zodpovědně spát. Už mi není sedmnáct.

A co děláte, když zrovna nepracujete?

Mám potřebu pořád poznávat nové věci. Prostě volání divočiny. Ale umím si užít i těch starých, dobře známých. Ráda se jen tak procházím po městech nebo lesích a fotím si zajímavosti – to je má terapie.

Váš osobní tip na Filmovce?

Kdybych měla čas nachodit pořádně jednu sekci, vybrala bych si Filmovou čítanku: Filmy morálního neklidu. Mimo festivalový program pak doporučuju zahrnout i do uliček a míst, která jsou mimo festivalové trasy – případně si třeba v podvečer nebo dříve ráno popojet na nějakou vycházku do polí, okolo Hradiště. Já to tady miluju.

Tereza Fousek Krobová

Zdeněk Svěrák: Pochvala udělá víc než trest

Patří mezi nejznámější a nejoblíbenější české scenáristy, dramatiky, textaře i herce. Na jeho filmech a písničkách vyrostlo několik generací. Vystudovaný pedagog Zdeněk Svěrák letos oslavil pětadesátiny a Letní filmová škola mu jako dárek věnovala Výroční cenu AČFK za vlídný a inteligentní humor, který vepsal do svých filmových scénářů, divadelních her a povídek a jenž se stal nedílnou a milovanou součástí české kultury.

Co si myslíte o Letní filmové škole?

Filmová škola je sama o sobě dobrá věc, protože se tam sejdou zejména mladí lidé, kteří mají společný zájem, a tím je film. Už po své zkušenosti z besedy po snímku *Vrchní, prchní* (1980) bych řekl, že je potěšení mezi takovými lidmi být, a odpovídat na to, na co jsou zvědaví. Překvapilo mě, jak tenhle starý film vlídně přijímají. Jako by to byla novinka.

Sledujete současné české komedie?

Bohužel nemám tolik času, abych novou produkci sledoval, takže se každý rok omlouvám, že nebudu hlasovat na Českých lvech. V poslední době se mi ale velice líbili *Vlastníci* (2019), to je film podle mých představ. Úžasné, co se v jednom prostředí dá natočit na téma bytové otázky.

V Hradišti doprovázíte několik svých filmů. Pamatujete si stále jejich natáčení?

Všechno se mi nevybaví, ale z každého filmu nějakou vzpomínku mám, i když to třeba není veselá historka z natáčení. Chtěl jsem, aby tady byl i film *Nejistá sezóna* (1987), protože tu zároveň vystoupilo Divadlo Járy Cimrmana – zahráli jsme *Záskok*. A to je vzácná příležitost vidět nás ve filmu mladé a za to táče a vidět nás teď naživo staré a svobodné.

Čím pro vás *Nejistá sezóna* vyniká?

Pojednává o situaci divadelního souboru, který je pronásledován cenzurními zásahy

a stěhováním z místa na místo. Tenhle film je tedy pozoruhodný tím, že skoro dokumentárně zachycuje situaci, v jaké náš soubor tenkrát byl. Úmyslně jsme tam nedali nic, co se nestalo.

Jak se cenzura a život v totalitě projevoval v mystifikačním humoru *Cimrmanů*?

To víte, že tam vliv byl, to člověk ani nemusel chtít. Když jsme třeba Cimrmana museli zasadit do nějaké doby, volili jsme Rakousko-Uhersko, čímž se nám naskytla příležitost nadávat na rakousko-uherské úřady, které utlačovaly českou myšlenku. Lidi si to hned překládali: aha, oni nemůžou nadávat na naše komunisty. Byla to svým způsobem alegorie. Satira nebyla přímo náš cíl, ale nevadilo nám, když si to lidi takhle mezi řádky přečetli a zasmáli se.

Divadlo Járy Cimrmana patří k těm, na které není jednoduché sehnat vstupenky. Tak to bylo od začátku?

Bylo. Divadlo Járy Cimrmana mělo svůj zárodek v rozhlasovém pořadu, který se jmenoval Přímý přenos z nealkoholické vinárny U Pavouka. Tam jsme předstírali, že v Praze existuje vinárna a do ní se sjíždějí nejlepší jazzové kapely. Využili jsme vlastně nedostatku vizuálního vjemu rozhlasových posluchačů k tomu, aby tomu uvěřili. Dávali jsme jim ovšem signály, že to není pravda. Aby to nebylo jenom lhaní, ale mystifikace

Kdo je Zdeněk Svěrák

Narodil se 28. března 1936 v Praze do rodiny elektrikáře, válku prožil na Jičínsku. V Praze navštěvoval stejné gymnázium jako Jiří Menzel, už tam začal psát humorné povídky (a taky básně). Chtěl se stát spisovatelem, ale protože na to nebyla škola, začal roku 1954 studovat český jazyk a literaturu na pedagogické fakultě. Chtěl se podle svých slov naučit pravopis a zároveň se dozvědět, co již napsali jiní. Na vysoké škole se seznámil s Ladislavem Smoljakem i svou budoucí ženou Boženou, s níž má dceru a syna, úspěšného režiséra Jana. Poté několik let působil jako učitel. Práce mu ale nenechávala čas na psaní, tak se přihlásil do Československého rozhlasu, na jehož vlnách v září 1966 poprvé padlo jméno Járy Cimrman...

ve službách humoru. Z posluchačů se rekrutovali diváci divadla, které potom vzniklo a které mělo v tom pořadu upoutávky.

Vaše tvorba je mimořádně oblíbená napříč generacemi. Jak jste dokázal nezpychnout?

My jsme na to zpychnutí nebyli zralí. Úspěch se dostavil postupně a už nám bylo přes třicet. Pořád jsme si zachovávali takovou kritickou hlavu, víme, co se nám povedlo a co míň. Asi je to i otázka povahy. Já mám spíš obavu z toho, abych v tomhle svém věku nezklamal.

Pomáhalo vám v nějaké tvůrčí krizi vzpomenout si na vše, co jste už napsal a co se líbilo?

Spíš mi pomáhalo dát něco k ledu a nějaký čas to nechat být. Třeba když nějaký

filmový scénář nebyl dobrý a nebyl přijat, nechal jsem ho rok stát. Když se pak na něj po takové době podíváte, vidíte ho cizíma očima a dají se v něm objektivně udělat změny k lepšímu. Byly případy, kdy jsem nechal látku ležet deset let, třeba *Po strništi bos* (2017). To jsem napsal a můj syn Honza řekl, že z toho není film, že to jsou hezké vzpomínky, ale nemají žádný dramatický oblouk. Po deseti letech jsem se na to podíval znovu a našel klíč, jak by se ty scény daly spojit.

Stalo se vám, že jste napsal film, nebyl jste s výsledkem spokojený, ale divákům se líbil?

Stalo, u filmu *Trhák* (1981). Ten jsme napsali vlastně z vděčnosti režiséru Zdeňku Podskalskému za to, že se uvolil dělat Láďovi Smoljakovi supervizora na jeho prvním režijním pokusu *Kulový blesk* (1978). Láďa to nemohl dělat sám, oslovil různé režiséry, ale nikdo nechtěl spolupracovat. Až na Zdeňka. Když jsme *Kulový blesk* dotočili, Zdeněk se zeptal, jestli bychom pro něj nenapsali parodii na muzikál a my jsme nemohli odmítnout. Dal nám i termín, do kdy by to mělo být hotové, a my jsme scénář napsali takzvaně horkou jehlou. Byli jsme si vědomi, že jsme tomu nedali, co to chtělo, a trochu jsme se za něj styděli. Ten film si ale našel velkou obec příznivců a čím je starší, tím je oblíbenější, přestože si to nedovedu vysvětlit. Jsou tam situace, které jsou asi nesmrtelné, třeba scéna: „Až takhle mávnu, tak ten výbuch nastane.“ Na to se vždycky těším, ani ne na ten výbuch, ale na ten okamžik, kdy Láďa Smoljak jako viník výbuchu prochá před producentem. Nejdřív jdou krokem, pak zrychlují, až nakonec padá.

Máte tedy *Trhák* po letech radši?

Mám, nečekaně to funguje. Už se za něj nestydím. Udivení jsme byli třeba i z toho, jaké fronty se stály na komedii *Jáchymě, hod' ho do stroje!* (1974). To byl náš první filmový pokus a my hlavně měli strach, že to nebude k smíchu. Proto jsme tam ten humor cpali, jak to šlo.

Píšete si ve scénářích role přímo pro sebe?

Někde jo, třeba *Vratné lahve* (2007) i *Kolju* (1996) jsem psal s vědomím, že v nich budu hrát. U posledního zatím nedokončeného filmu *Betlémské světlo* napsal scénář Honza, společně jsme to jen dodělávali. I tam jsem ale věděl, že roli spisovatele, kterému začínou vcházet do života postavy z jeho vlastních povídek, budu hrát já. Když píšu pro sebe, nedám si tam věci, které nedokážu zahrát.

Vy toho ale dokázete zahrát dost, stačí se na LFŠ podívat na drama *Jako jed* (1985).

To byla zvláštní situace, která souvisí s mou ješitností. Měli jsme začít točit film *Rozpuš-*

těný a vypuštěný (1984) a já jsem si myslel, že tam dostanu roli inspektora Trachty, kterou jsem hrál v divadle. I kolegové z divadla si mysleli, že je tam Láďa Smoljak obsadí. Jenže on řekl: „Pánové, já chci, aby byl tenhle film obsazen profesionály.“ V tu chvíli mi zavolal Vít Olmer, že by chtěl, abych hrál v jeho filmu. Já se zeptal: „Je to velká role?“ A on na to: „Hlavní.“ Tak jsem mu řekl, že jo.

Textařina je jiný druh psaní, něco mezi básněním a křížovkou.

Ješitně jsem totiž chtěl Láďovi dokázat, že umím hrát. Naštěstí Olmer i jeho kameraman Kopřiva věděli, že jsem neherec a že abych byl přirozený, nesmí mě do ničeho tlačit. Takže jejich metoda byla: „Ty si mluv a hraj, co máš předepsáno, a o kameru se vůbec nestarej. My si tě najdeme.“ Většinou točili z ruky, snímali si mě zespoda, seshora, a tím mě osvobodili. Myslím, že tam jsem se naučil hrát pro film, tedy nenuceně. Ještě jeden takový titul jsme spolu udělali – *Co je vám, doktore?* (1984). Oba mi pomohly, abych pochopil, že v divadle se hraje trochu jinak než ve filmu.

Přenesl jste tyhle zkušenosti do další tvorby?

Jo, ale už jsem to zase zapomněl. Já točím málo, poslední film jsem dělal asi před pěti lety a když jsem začal hrát v *Betlémském světle*, Honza mi pořád říkal: „Táto, hlavně nehraj. Nejsi na jevišti. Mluv normálně. Neřvi.“ Na jevišti chcete, aby i na balkoně věděli, co si myslíte. Před kamerou se ale nesmí dělat nic, protože vám všechno vyčte z očí, jak je blízko. A všechno, co tam

přidáváte, je plevel. Tak jsem se zase musel do tohoto módu dostat.

Ví i váš syn, jak s vámi musí zacházet, když hrajete?

Ano. Honza například ví, víc než Láďa, který na chválení moc nebyl, že pochvala na mě funguje lépe než pokárání. Když mi stiskne ruku, tak já vím, že je spokojený, a líp se mi hraje. Myslím, že nejsem sám. I v pedagogice platí, že pochvala udělá víc než trest.

Velmi populární jste taky jako textař.

Jak se liší psaní písní od scénáristiky? Udělat písničku je něco trochu jiného. Většinou jsme měli za úkol vytvořit do televizního pořadu *Hodina zpěvu* osm písniček za rok. Hledáte témata a zapisujete si rýmy, které vás napadnou. Pak z toho uděláte písničku a Jarda Uhlíř napíše hudbu, nebo naopak. Oba způsoby mají své výhody a nevýhody. Textařina je jiný druh psaní, něco mezi básněním a křížovkou. Když jsem třeba dělal Holubí dům, Uhlíř trval na tom, aby každá dlouhá nota byla obsazena dlouhou slabikou. Proto tam je: Zpí-vám ptá-kům a zvlášť ho-lu-bům. Tohle vymyslet, aby to splňovalo zadání a přitom to byla trošku poezie, to je problém textaření. Když začínám píseň já, tak je to snazší, to se pak Jarda musí trefit do mého textu. Jenže ty písničky, které vznikly tím prvním způsobem, jsou lepší.

Za život jste vytvořil spoustu různých věcí. Jako co se cítíte nejvíc?

Myslím, že se to dá pokrýt slovem humorista. Humorista v různých oblastech.

Iva Přivřelová a Jan Bergl

	čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	08:30	Kino Hvězda	Bébia, à mon seul désir	S	úvod: Kamila Dolotina	118	Gruzie	2021	✓	
●	08:30	Slovácké divadlo	Tělesná stráž	Hi	úvod: Luboš Ptáček	111	Japonsko	1961	✓	15+
●	09:00	Reduta 1	Muzeum	S	úvod: Vít Schmarc	128	Mexiko	2018	✓	15+
	09:30	Klub kultury 2	Karel Reisz – Čech v zahraničí?	OP	host: Jan Jendřejek	90				
	10:00	Respekt stan	Lekce filmu podle Zdeňka Svěráka	OP	host: Zdeněk Svěrák	90				
●	10:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1+ interaktivní VR	S		30			✓	
	10:00	Dětský/literární stan	Herecký workshop: Princ Bajaja	DP		180				
●	10:00	Sportovní hala	Kamenný most	C	úvod: Aleš Říman	90	Česká republika	1996		
●	10:30	Klub kultury 1	Umění milování	Ho	host: Jarosław Kamiński	120	Polsko	2017	✓	15+
●	11:00	Kino Hvězda	Tucet špinavců	Hi	úvod: Michael Málek	150	USA	1967	✓	
●	11:00	Slovácké divadlo	Fantomas V: Falešný soudce	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš	71	Francie	1914	✓	
●	11:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2+ interaktivní VR	S		30			✓	
	11:00	Stan ČRo	Poslech rozhlasových her a podcastů s Českým rozhlasem II	PCR		60				
●	11:30	Kino Mír	Králové videa	C	úvod: Jiří Flígl	82	Česká republika, Slovensko	2020		
	11:30	Klub kultury 2	Akira Kurosawa jako autor	OP	host: Luboš Ptáček	90				
	12:00	Respekt stan	Nenasytý Myšák Mickey. Debata filmového časopisu Cinepur o minulosti a budoucnosti studia Disney	PR	host: Daniel Řehák, Antonín Tesař, Jiří Flígl, Jindřiška Bláhová	90				
●	12:00	Reduta 1	FAMU History: Jakubisko	C	úvod: Jan Jendřejek	74	Československo			
	12:30	Stan ČRo	Sedmé nebe s Pavlem Klusákem	PCR	host: Pavel Klusák	60				
●	13:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2+ interaktivní VR	S		30			✓	
●	13:00	Slovácké divadlo	Obecná škola	Ho	host: Zdeněk Svěrák	90	Československo	1991	✓	
●	13:30	Sportovní hala	Počátek	S	úvod: Kamila Dolotina	125	Gruzie, Francie	2020		18+
●	14:00	Klub kultury 1	Myši patří do nebe	C	host: Denisa Grimmová, Vladimír Lhoták	87	Česká republika, Francie, Polsko, Slovensko	2021	✓	
●	14:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1+ interaktivní VR	S		30			✓	
	14:00	Dětský/literární stan	Společné představení dětí z hereckého workshopu	DP		40				
	14:00	Stan ČRo	Jak v Česku postavit muzeum totalit 20. století?	PCR	host: Martin Kroupa, David Butula, Petr Zavadil	90				
	14:00	Klub kultury 2	Lekce filmu podle Jaroslawa Kamińskiego	OP	host: Jarosław Kamiński	90				
●	14:30	Reduta 1	Isadora	C	úvod: Jan Jendřejek	140	Velká Británie	1968	✓	
●	15:00	Kino Mír	FAMU History: Hanák + Havetta	C	úvod: Jan Jendřejek	105	Československo			
●	15:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2+ interaktivní VR	S		30			✓	
	15:00	Dětský/literární stan	Hudebně pohybový workshop	DP		60				
●	15:30	Kino Hvězda	Jak Golem na svět přišel (hudba: FOQL)	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš, Viktor Palák	76	Německo	1920	✓	
●	16:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1+ interaktivní VR	S		30			✓	
	16:00	Stan ČRo	Sádlo s Ridinou Ahmedovou a Lukášem Houdkem	PCR	host: Ridina Ahmedová, Lukáš Houdek, Bára Šichanová	60				
	16:00	Respekt stan	Zóna Inspirace s Hradeckým slunovratem: O důsledcích vytěsnění smrti z našich životů	OP	host: Petr Štěpánek, Kamil Vícha, Ivo Mludek	90				
●	16:10	Dětský/literární stan	Večerníček 50: staré NEJ	DP		50				
●	16:30	Slovácké divadlo	Sny Akiry Kurosawy	Hi	úvod: Luboš Ptáček	119	Japonsko, USA	1990	✓	

Program

Středa 11.08.

	čas time	místo place	název title	sekte	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	17:00	Sportovní hala	Dirigent	Hi	úvod: Petr Vlček	102	Polsko	1979		
●	17:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	17:30	Stan ČRo	VINOHRADSKÁ 12: Živé natáčení podcastu roku!	PCR	host: Lenka Kabrhelová	90				
	17:30	Dětský/literární stan	Leitgeb / Luňáčková / Postovit	DP		60				
●	17:30	Klub kultury 1	Nový řád	S	úvod: Vít Schmarc	86	Mexiko, Francie	2020	✓	15+
●	17:30	Kino Mír	Fénix	A	úvod: Iva Hejlíčková	98	Německo	2014	✓	
●	18:00	Reduta 1	Vlci na hranicích	C	host: Martin Páv, Zuzana Kučerová, Michal Bojda	78	Česká republika	2020	✓	
●	18:00	Respekt stan	Filmové pásmo žáků ZUŠ UH	OP	host: Zuzana Dubová	60				
	18:45	Dětský/literární stan	Scenáristické jednohubky	DP		60				
	19:00	Reduta 2: VR Cinema	Brejlando: Společenstvo vlastníků (Divadlo Vosto5)	DP		80				
●	19:00	Kino Hvězda	Slavnostní zakončení + Zpráva	C	host: Peter Bebjak, Rastislav Šesták, Ondřej Zima	88	Česká republika, Slovensko, Německo	2020		
	19:30	Stan ČRo	Poslech rozhlasových her a podcastů s Českým rozhlasem III	PCR		30				
	20:00	Dětský/literární stan	Pavel Klusák: Jak psát o hudbě a jak hrát psaní?	DP		60				
	20:00	Vinný stan Smetanovy sady	Cimbálová muzika Jaroslava Čecha	DP		240				
●	20:00	Slovácké divadlo	Vrah mezi námi	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš	110	Německo	1931	✓	
●	20:30	Sportovní hala	Bez zvláštních znamení	S	úvod: Vít Schmarc	95	Mexiko, Španělsko	2020	✓	15+
	20:30	Kolejní nádvoří	Marian Friedl: 11 PODOB LÁSKY	DP		60				
	20:30	Stan ČRo	Buchty LIVE s Markem Slabým, manažerem kapely Bert & Friends	PCR	host: Marek Slabý, Ivana Veselková, Zuzana Fuksová	60				
●	21:00	Klub kultury 1	Amatéři	S	úvod: Petr Vlček	95	Polsko	2020	✓	
●	21:30	Reduta 1	Cinema16 D	PS	úvod: Ondřej Moravec	53	Francie, Irsko, Maďarsko, Německo, Velká Británie		✓	
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Byli jsme to my?	L		97	Československo	1990		
	22:00	Stan ČRo	Četba s hvězdičkou: Vladimír Nabokov – Lolita	PCR		60				
	22:00	Klub Mír	Radio Wave v Míru: Bert & Friends	DP		60				
●	22:30	Kino Hvězda	Francouzova milenka	C	úvod: Jan Jendřejek	124	Velká Británie	1981	✓	15+
●	23:00	Letní kino Kolejní nádvoří	Chyby	C		99	Česká republika, Slovensko	2021	✓	15+
●	23:30	Slovácké divadlo	Bez lásky	Hi	úvod: Petr Vlček	99	Polsko	1980		
	23:30	Klub Mír	Radio Wave v Míru: DJky z Brna	DP		270				
●	23:59	Klub kultury 1	Strašidlo	S	úvod: Kamila Dolotina	72	Rusko	2020	✓	15+
●	23:59	Sportovní hala	Noční můry jak od maminky	S	úvod: Jiří Flígl	96	USA	1981	✓	18+
●	23:30	Klub kultury 1	Okupace	C	úvod: Jaroslav Sedláček	92	Česká republika	2021	✓	15+
●	23:59	Sportovní hala	Přepadení v džungli	S	úvod: Jiří Flígl	85	USA	1989	✓	15+

07

Všecký program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.

Program

Čtvrtek 12.08.

●	10:00	Kino Hvězda	Faust (hudba: Nauzea Orchestra)	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš, Viktor Palák	107	Německo	1926	✓	
●	13:00	Kino Hvězda	Muž se zaječima ušima	C	úvod: Jaroslav Sedláček	104	Česká republika, Slovensko	2020		15+

(Ne)zázračné dítě Kurosawa

Letošní velkou retrospektivou Filmovky je profil jednoho z nejméně známých japonských klasiků Akiry Kurosawy, z jehož obsáhlého díla se promítá zhruba třetina. Dramaturg sekce Luboš Ptáček představil v rámci své přednášky především ranou tvorbu tohoto režiséra, kterou do programu nezařadil, neboť „netvoří umělecký vrchol Kurosawova díla, přestože řemeslně zůstává na vysoké úrovni.“ Odhalil tak motivy, které prostupují napříč celou Kurosawovou filmografií, a vysvětlil, jak se režisérův osobitý rukopis formoval.

Vztah k filmu měl Kurosawa již od dětství. Tatínek ho vodil do kina a jeho starší bratr (a velký vzor) pracoval jako benši – člověk, který svým vyprávěním doprovázel němé filmy. Zprvu chtěl být malířem, naštěstí pro nás se ale rozhodl změnit obor. Ani filmářina mu však nešla od ruky hned: „Nebyl žádné zázračné dítě, po žebříčku filmového průmyslu šplhal postupně a začínal na úplném chvostu, na pozici třetího asistenta režie,“ komentoval Kurosawovy začátky Ptáček. Velký vliv na něj měl starší režisér Kadžiró Jamamoto, který podle Ptáčka naučil Kurosawu dobře jíst a pít. Společně s ním také Kurosawa natočil svůj první film *Kůň* (1941), k němuž sám napsal scénář.

Bylo to v době druhé světové války, která samozřejmě výrazně ovlivňovala podobu filmů. Ptáček Kurosawovy filmy z té doby označuje za období našich budouvatelských děl z 50. let. Shora nařizeno měly šířit nadšení z pokroku a upevňovat patriotismus, naopak propagovat západní hudbu nebo sport bylo přísně zakázáno. Po roce 1945 se situace změnila, Japonsko se dostalo pod okupační správu USA a řadu důležitých pozic musely opustit osoby, které řídily a podporovaly Japonsko za války. Tato čistka se však vyhnula filmářům, kteří byli pro svůj talent nenahraditelní, změnila se jen doporučená témata (demokratizace, líbání, emancipace žen, baseball...); takže Kurosawa plynule natáčel dál.

Již ve filmech, které natočil za války, jsou patrná dějová schémata, s nimiž nadále pracoval ve svých slavnějších filmech *Rašómon* (1950), *Tři zločinci ve skryté pevnosti* (1958) a *Kagemuša* (1980). Na snímcích z filmů natočených za války Ptáček ukázal, jak Kurosawa pracoval se symboly bot či stínu vrženého krepkou klobouku již od svých filmářských počátků. Přestože morálně jsou tyto filmy sporné a esteticky ještě nejsou plně vyspělé, Kurosawa podle Ptáčka nikdy nenatočil film, za který by se musel stydět.

Jan Bergl

Vlaštovky jsme neslyšeli...

Profesor Václav Macek z bratislavské VŠMU se dlouhodobě specializuje na dějiny slovenské kinematografie a pro Filmovku si připravil povídání o studentských začátcích Juraje Jakubiska, Dušana Hanáka a Ela Havetty. Trio slavných slovenských režisérů studovalo v 60. letech na FAMU a doplňovalo tak silnou generaci českých filmařů známých jako česká (přesněji však československá) nová vlna. Tito tvůrci se pochopitelně také vymezovali vůči svým předchůdcům. Macek tak v rámci přednášky promítl i krátkometrážní dokument Karola Skřípského s názvem *Štyri dni Ludovíta Čonku* (1967), který lyricky sleduje náročný, ale s přírodou spjatý život jednoho samotáře. Od sociální reality odtržená tvorba byla právě tím, co mladou generaci pochopitelně iritovalo.

„Učitelé na FAMU nechtěli být diktátoři, chtěli svým studentům otevřít oči. Měli s nimi spíše partnerský vztah, což byla oproti 50. letům velká změna,“ popsal proměnu dobového myšlení Macek. Pro talentovaného Ela Havettu, jemuž byl v Mackově výkladu věnován největší prostor, se tímto klíčovým mentorem stal Karel Kachyňa. Pod jeho vedením se Havetta dal dohromady také s několika zásadními spolupracovníky – kameramanem Igorem Lutherem či scenáristou Luborem Dohnalem, který byl hostem LFŠ v roce 2018. Jejich vzpomínky na onu specifickou dobu byly během přednášky promítnuty ze záznamu.

„Havettova potřeba mít námět a moje potřeba psát blbosti byla velmi kompatibilní. A tak vznikla *Gotická manéž pro jednoho* (1962),“ zavzpomínal ze záznamu Dohnal na dnes už pravděpodobně ztracený krátkometrážní snímek. Havettův absolventský film *Předpověď: nula* (1966) podle Luthera zachytil Dohnalův pohled na svět: „Točili jsme to, co jsme žili.“ Po začátcích kariéry s Havettou dělal Luther později spíše s Jakubiskem. „Vedl mě k živější, odvážnější a přímější práci; abych kameru používal tak, jak to působí nejpřirozeněji. Havetta uvažoval fotograficky, Jakubisko kameru uvolňoval.“

Tomu odpovídá i píseň Zuzany Navarové *Pokojný* a jasný, jejíž verše podle Macka trefně shrnují přístup tehdejšího filmářského mládí: „V kámen jsme tesali a vlaštovky jsme neslyšeli“. Umělci už nechtěli rozlišovat mezi prací a osobním životem, hodlali společně tvořit i žít. „Mysleli si, že důležitý je sám život, nikoli vytváření bust na věčné časy.“

Mojmír Sedláček

Všechny smutky (současného) popu

Proč jsou všechny současné písničky tak smutné? Kde se v původně optimistickém rocku vzala všechna ta deprese? A hlavně – co to vypovídá o naší společnosti? Hudební publicisté Miloš Hroch a Karel Veselý se snaží ve své knize *Všechny kočky jsou šedé* na tyto otázky odpovědět. Kombinují přitom vlastní zkušenosti a zážitky s výzkumy, analýzami, ale třeba taky popovými hitparádami posledních 40 let.

Hlavním zastřešujícím konceptem je přitom tzv. obrat k emocím, v tomto případě především k emocím negativním. „Ten souvisí s rozmachem sociálních sítí, v rámci kterého dlouhé zprávy nahradily emocionální emotikony,“ vysvětloval Hroch. Svou roli hraje třeba i Spotify, které už netřídí playlisty jen podle žánrů, ale i nálad. „Klidně může existovat playlist s názvem „život je na hovno“,“ dodává Hroch. Už se prostě, tak jako dřív, nemusí předstírat, že všechno bude fajn.

Smutek se ale v popu objevil už mnohem dříve. „Už od té doby, co píšeme o hudbě, bereme pop vážně,“ vysvětluje Veselý. „Můžeme se ptát – není to o něčem víc než o chvilkovém potěšení? Jsou v popu obecnější vzkazy?“ Obliba daných žánrů nebo pocitů prostě není nahodilá a vyjadřuje určitou náladu doby. „Jako by ta hudba dokázala zrcadlit náladu společnosti dřív, než to dokážou studie nebo exaktní vědy,“ doplňuje Veselý.

Knihy mapuje depresivní kapely 70. let, pokračuje hloubáním nad významy různých subkultur nebo ženského obratu k popu a končí u současného environmentálního žalu. „Dřív byla v textech patrná snaha představit si budoucnost. Se zlomem tisíciletí se to změnilo, budoucnost chceme vytěsnit. Nečeká nás tam nic dobrého,“ dodává Hroch.

Podle Hrocha s Veselým je těžké předpokládat, jak dlouho se bude smutek popu držet. „Funguje tu princip kyvadla. Je možné, že přijde generace, která bude chtít jiné emoce a písničky,“ vysvětluje Veselý. Smutek v hudbě má přitom svou důležitou úlohu. „Ať už jsou písničky sebeúzkostnější, pomáhají nám pochopit vlastní pocity a sžívat se s nimi. A to je dobrá zpráva,“ dodává Hroch.

Tereza Fousek Krobová

Outsider Hollywoodu

Díky sekci Neznámý vojín, která představuje neprávem pozapomenutou osobnost světové kinematografie, se letos můžete seznámit s osobností režiséra Roberta Aldriche. Rodák z Rhode Islandu měl jako potomek jedné z nejváženějších amerických rodin skvělé předpoklady pro velkou kariéru – akorát jinou, než si jeho rodina složená z bankéřů či senátorů přála. Na univerzitě se víc než ekonomice věnoval americkému fotbalu a jazzu, a nakonec vyrazil do Hollywoodu, kde si díky rodinným konexím sehnal práci ve studiu RKO. Už po půl roce od vaření kafe přešel na místo druhého asistenta režie. Když ho pak po vstupu USA do druhé světové války kvůli zranění z fotbalu místo k letectvu poslali zpět k filmům,

stal se prvním asistentem režie. Zkušenosti sbíral od lidí jako Jean Renoir nebo Charlie Chaplin a na poměry doby se rychle dostal i k vlastnímu režirování. Průlom nastal, když mu dal důvěru Burt Lancaster. Westerny *Apač* (1954) a především *Vera Cruz* (1954) měly komerční úspěch, pak přišel ve Francii milovaný noir *S polibkem přijde smrt* (1955) a Aldrich si mohl založit vlastní produkční společnost. Málokterá kariéra u filmu se ale vyvíjí jen vzestupně. Spolupráce se studiem Columbia se Aldrichovi nevydařila, k tomu se mu rozpadalo manželství. Pak se ale štěstí zase otočilo a režisér natočil hit v podobě psychotrilleru *Co se vlastně stalo s Baby Jane?* (1962). V roce 1967 si i díky ziskům z válečného filmu *Tucet špinavců*, svého nejúspěšnějšího snímku, koupil vlastní malé studio – pro

hollywoodského režiséra to tehdy byla věc nevídaná. Fungovalo ale jen čtyři roky. V 70. letech dál točil se střídavými úspěchy a k tomu vylepšoval postavení režisérů jako prezident jejich odborů. Poslední film režíroval v roce 1981, dva roky před svou smrtí.

Iva Přivřelová

SPECIÁL Lukáše Hejlíka a Kláry Hejlíkové

Asi se teď ptáte – je to skutečně TEN Hejlík? Ano, je! Český foodie trendsetter cestuje se svou dcerou Klárou po republice a dorazil i na Filmovku. Takže kam vyrazit na jídlo takové, že z něho bude celý Instáč blednout zívající? A co si pak pustit za anime? @lukashejlík #gastromapalukasehejlíka

Projít a prožít Hradiště

Pěšky nebo na kole (což tu bylo trendy ještě před trendy) každopádně skrz na skrz stojí za to projít, propít a prožít Uherské Hradiště. Nějakou chvíli to trvalo, ale poslední roky jsou tu adresy, které dokázaly zalarmovat mnohé foodies. Ti se sem tak můžou vydat kdykoliv, ne jenom během božské Filmovky. A co je důležité, je tu výběr. A začít můžeme třeba hned snídaní v Kafecu U Komína. Tenhle podnik začínal v Brně jako jeden z prvních s výběrovou kávou, posunul se do několika dalších měst a v Hradišti dělá hlavně vafle. Tak začnete den se snídaňovou vaflí, například Florentine se ztraceným vejcem, špenátem a holandskou omáčkou. Pokud chcete maso a trochu si zaprasit, skočte do Burger & Bar Brothers, dělají i super hranolky. Kromě klasických fešáků na menu nechybí trhačka, hotdogy,

pastrami nebo vege burger. Už tradiční adresou na steaky je tu Beef & Beer. Tenhle podnik pracuje se stařeným masem z celého světa a také čepuje dalešické pivo. Masu se taky můžete vyhnout a skočit do progresivního EzoBoosteru. Tady vaří skvěle i pro vegany, ať je to indický dhal nebo třeba wrap s hummusem. Na sladké zajděte do Titique pâtisserie, za kterou stojí Marcela Ingrová. Její nasazení a pracovitost zaručuje krásné dezerty ze světa moderní cukrařiny, ale také křupavé croissantsy nebo skvělou zmrzlinu. Název zažijete i u řeky v bistru Narciss Ritual. Nejenže tahle parta peče pizzu v peci, ale upekla i tu pec! Můžete si ji od ní i koupit (jako vážně), a to třeba tu se slováckými motivy. Mega cool je FČIL espresso bar, za kterou stojí parta kolem Jizby Luhačovic, a to jsou mistři ve spojování tradic a nejmodernějších kávových trendů. Zajděte na šálek z jejich praženého zrna a k tomu si dejte třeba vlčnovský

koláček. V hlavním městě Slovácka také otevřel Zelený pokoj. Servírují brunche a mají kafe od Father's Coffee Roastery. A pokud vám nebude vadit zajít na večeri na druhý břeh Moravy, tedy do Starého Města, a v Přístavu bude zrovna vařit Pavel Daněk, můžete tam zažít sakra hezké moře. Ať už jsou to anglické fish'n'chips, francouzská bujábéza, slávky nebo italské spaghetti frutti di mare.

Lukáš Hejlík

Anime s příchutí Česka

Také vás zaujala výstava ve Hvězdě a máte chuť zhlédnout něco japonského? Dejte si po Filmovce nějaký anime seriál! Mám pro vás i jedno konkrétní doporučení – *Hetalia* (2009). Seriál je starší a jeho fame už opadl, což je škoda. Pokud totiž máte rádi anime a historii, bude pro vás ideální, i když v dějepisů nějak neexcelujete – sledování to rozhodně nevdá. *Hetalia* vtípně podává různé politické události historie a každá postava zastupuje jednu zemi. Název vznikl z japonského *hetare* (česky zbytečný) a *Italia*, což odkazuje na neschopnost Itálie v době válek (no hate proti Itálii). Ty jsou taky hlavním tématem celého seriálu. A pokud jsem vás ještě nepřesvědčila – kdo by nechtěl vidět anime, kde je Česko?

Klára Hejlíková

Na chleba z pece a dezerty od Ralph

Pamatuju doby, kdy na Žitkově stála jenom jedna hospoda, ve které místní Kopaničáři, jejichž nářečí je těžko srozumitelné nejen pro lidi z Prahy, ale i leckterého Hradišťáka, pili pálenku a pivo a k jídlu byly k dostání nanejvýš tatranky, sójový suk a masné brambůrky. Jezdila jsem před 40 lety rok co rok na pionýrský tábor, který se nacházel pod kopcem v části zvané Hutě v budově bývalé (a vůbec první) školy na Kopanicích. Dnes je na tomto místě penzion Kopanice, kde se slušně najíte – nabídka je klasická horská: od smažáku po halušky.

Pokud se z Hutí vydáte třeba na Pitínské paseky, zavede vás naučná stezka k Odpočívadlu u Hajtmanů. Tato zastávka má v průvodcích číslo 7 a i pro vás bude toto číslo šťastné. Manželé Miškaříkovi u stavení s krásnou starou stodolou, na jejíž rekonstrukci vyhlásili sbírku, vybudovali příjemné posezení, ve kterém můžete ochutnat různé domácí výrobky, jako je chleba z pece, výborné bochánky se slaninou, slané a sladké oplatky a spoustu dalších dobrot. A výhled na „horenku“ Chabovou, o níž se zpívá v jednom z kopaničářských hitů, stojí za to, i když vás na túře překvapí třeba bouřka.

V centrální části Žitkové je možné se najíst v restauraci Hotelu Žitková, který byl před pár lety vybudován v budově bývalé „nové“ školy. Ta vás ale z kulinářského hlediska ničím nepřekvapí. O to větší překvapení vás čeká v rodinné restauraci Ralph's na žitkovské návsi. Jak název napovídá, její majitel a šéfkuchař není zdejší – pochází z Irska. V restauraci nabízí rozmanitou kuchyni, nabídku neustále obměňuje a jeho víkendové dezerty jsou vyhlášené. Před návštěvou ale doporučujeme do restaurace zavolat kvůli rezervaci a ověřit si otevírací hodiny. V pondělí a úterý je u Ralph mimo sezónu zavřeno.

Pokud vyrazíte na Vyškovec a Mikulčin vrch, můžete se spolehnout na slušnou klasickou nabídku v Penzionu Patrik či na sjezdovce Lopata. Osobně doporučuji horskou chatu Vyškovec, která se nachází jen půl kilometru od hranice a jejíž terasa nabízí ty nejkrásnější výhledy směrem do slovenského vnitrozemí.

Radka Marková, ČTK

Kudy ven

Filmovka končí. I když je těžké loučit se s festivalovým radováním, je nutné se znovu zařadit do běžného, pochmurného života bez filmových klasik a podnětných odborných programů. Zpět do této nudné existence se můžete dostat třeba autobusem, mnohem estetičtější zážitek vás ale čeká na místním vlakovém nádraží, které

dokonce v roce 2011 získalo titul nejkrásnějšího nádraží v republice.

Původní budova nádraží z roku 1883 byla zdemolována ve 30. letech minulého století, na jejím místě ale vyrostla nová stavba podle návrhu Miloše Fikra, jehož cílem bylo zachycení atmosféry Slovácka. Při čekání na vlak se můžete zajít podívat třeba na fragment z původní freskové výzdoby s tradičními folklorními motivy od výtvarnice Rozky Falešnickové z roku 1930. S tradiční výzdobou tehdy část veřejnosti ostře nesouhlasila, ale dnes je jediná dochovaná a zrekonstruovaná část fresky na pilíři ukrytá za sklem jako vzácný poklad uchováající kousek historie. Zbytek vzal za své v 50. letech, kdy během oprav budovy překryla fresky na fasádě sgrafitová vrstva.

Dalším momentem slávy pro nádraží Uherského Hradiště je skutečnost, že tu za války jako pracovnice vlakové služby pracovala Dana Zátoková. Zapojila se tu do odbojové činnosti a pomáhala pašovat zbraně pro partyzány.

Až tedy budete se zarmouceným výrazem na tváři opouštět Letní filmovou školu, berte vlakové nádraží jako takovou poslední zastávku, na které se můžete rozloučit nejen s Uherským Hradištěm, ale i s celkovou náladou Slovácka. Přijíme šťastnou cestu.

Kateřina Ježková, ČTK

Do kraje bohyní

Filmovka už to má „za pár“, byla by ale škoda vyrazit ze Slovácka rovnou domů. Pokud máte ještě pár dní volných, vydejte se na Moravské Kopanice. Z Hradiště je to sotva 40 kilometrů, ale rázem se ocitnete v úplně jiném světě. Malebný kousek pohorí Bílé Karpaty se nachází na moravsko-slovenském pomezí kolem hraniční obce Starý Hrozenkov. Po okolních kopcích jsou rozestata stavení dalších obcí – Žitkové, Vápenic, Vyškovce a Lopeníka.

Kopanice dostaly jméno podle toho, že je tamní půda těžko obdělávatelná, šlo ji okopávat pouze motykou. Před deseti lety se velmi populární stala hlavně Žitková, a to poté, co vyšel román Kateřiny Tučkové Žitkovské bohyně o místních ženách, které léčily bylinkami a zařikáváním a také věštily budoucnost. Kopaničářská dědina poté prošla značnou proměnou, hlavně její centrální část pod vrcholkem hory Lokov a okolí domu poslední žitkovské bohyně Irmy Gabrhelové, která se nachází na stráni kousek od hraničního přechodu Starý Hrozenkov. Zejména o víkendu se připravte na to, že na cestě mezi Hotelem Kopanice a domem, v němž jeho noví majitelé vybudovali muzeum, je poměrně rušno. Místní z toho nejsou zrovna nadšení a tvrdí, že jim kniha převrátila život naruby.

Dechberoucí výhledy ale nabízejí i Vápenice

Přístup do Infobanky ČTK

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS

Heslo: 47.filmovka

Platnost přístupu:

06. 08.–12. 08. 2021

a Vyškovec, které si na rozdíl od čím dál populárnější Žitkové zachovaly autentičtější ráz. I tady bylo v posledních letech mnoho chalup opraveno. CHKO Bílé Karpaty je ale přísná při posuzování nové výstavby, proto zde na rozdíl od jiných českých a moravských hor nerostou hotely a penziony jako houby po dešti a turistika je v tomto kraji celkově opravdu minimální.

I díky tomu se daří udržovat místní unikátní přírodní bohatství. Bělokarpatské orchidejové louky patří mezi druhově nejbohatší rostlinná společenstva na světě, díky čemuž se v Bílých Karpatech vyskytuje nejvíc druhů motýlů v Česku. Na Kopanicích se o tom můžete přesvědčit na dvou místních naučných stezkách. Základní okruh naučné stezky Moravské Kopanice je dlouhý 11,6 kilometru s převýšením 410 metrů. Doporučuji k němu přidat odbočku na vrch Lokov, který se nachází nad obcí Žitková a odkud vás značky zavedou na Pitínské paseky. Nádherná je naučná stezka Okolo Hrozenkova. Její jižní část vede z Hrozenkova přes Vyškovec a Vápenice zpět do Hrozenkova, je dlouhá 13 kilometrů a nachází se na ní sedm zastavení. Ve srovnání s žitkovskou severní částí je takřka liduprázdna, přitom nabízí ty nejkrásnější panoramatické výhledy.

Pokud nemáte na Filmovce auto, dostanete se do kraje bohyní pohodlně autobusem z Uherského Brodu, kam několikrát denně jezdí z Hradiště vlak. Navazují i na Slováký expres, který několikrát denně vyjíždí z Prahy. V srpnu už orchideje v Karpatech nevidíte, tak sem zkuste někdy vyrazit na jaře, nejlépe na konci května a začátku června. Bude to pro vás zážitek srovnatelný s oscarovým filmem.

Radka Marková, ČTK

Konfrontovat se s filmy

Dnešní fejeton věnuji obecnější úvaze o sledování filmů a jejich následné reflexi. Inspirací k němu mi byly projekce dvou snímků, které jsem v průběhu Filmovky navštívil – konkrétně šlo o gruzínský *Počátek* (2020) a koprodukční *Malmkrog* (2020).

Převážně staticky nasnímaný *Počátek* vypráví tragický příběh ženy jehovistického pastora mimořádně pomalým tempem. Přibližně v polovině filmu se odehraje scéna, v níž si hrdinka lehne do trávy, ve které zůstane několik minut nehybně ležet. Reakce diváků byly pestré: část odešla, někdo se začal smát. Jakýsi pán sedící v řadě za mnou se s ostatními podělil o pravděpodobně vážně

míněnou obavu: „Asi se jim zasekla promítačka.“ Podobné poznámky doprovázené smíchem vyrušují ty, které film pohltil, na druhou stranu se jedná o přidanou hodnotu, která během individuálního sledování filmu nikdy vzniknout nemůže. Z autentických reakcí ostatních diváků lze například vyvozovat, nakolik se tvůrcům podařilo docílit svých záměrů. Fetišizace oblíbených filmů je v zásadě k ničemu a může být i škodlivá, vede-li k (ne)kulturnímu zhroutství. Mnohem přínosnější a v důsledku i zábavnější, než sestavovat si seznamy milovaných děl, je o nich debatovat, třeba i zpochybňovat své první dojmy a snažit se je nahlédnout z různých perspektiv. Tříapůlhodinový *Malmkrog* se s diváky nezamíří – je situován do jednoho šlechtického sídla a skládá se takřka výhradně z dlouhých filozofických promluv. Je ukázkovým

příkladem „low concept“ filmu, který se těžko propaguje, protože jej nelze postihnout jednou větou, nenabízí jednoznačná východiska nebo poučení, neprodává snadno definovatelnou emoci. Zázitkem je samotný proces jeho sledování, snaha něco si z něj odnést, a pokud na chvíli polevíte s pozorností, v zásadě se nic neděje. I přes zmíněnou náročnost tak odsypá poměrně rychle a ze sálu uteklo podstatně méně diváků než v případě *Počátku*.

Oba dva filmy jsou radikálními představiteli současného artu. Jsou nekompromisní, v jistém slova smyslu zdrcující, a proto silné. Jsou to filmy, s nimiž se stojí za to konfrontovat. V případě *Počátku* to máte možnost zkusit ještě dnes od 13:30 ve Sportovní hale.

Jan Bergl

11

Filmové listy pro vás připravili: Tereza Fousek Krobová (šéfredaktorka), Mojmir Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl, Iva Přivřelová (redaktorka a redaktorka), Jana Václavíková (korektorka), Markéta Steinert (grafika), Jiří Fogl (sazba), Agentura NP (tisk).

Pořadatel		Hlavní partner		Finanční podpora				Partner projektu	Made in Poland					
				Partner		Oficiální cídér		Oficiální dodavatel vína		Oficiální partner komunikace	Nordic telecom			
				Oficiální dopravce		Oficiální partner techniky		Oficiální vůz						
Generální mediální partner				Hlavní mediální partneři				ČESKÁ TISKOVÁ KANCELÁŘ						
Regionální mediální partneři				Mediální partneři										
Spolupráce														

11.08. 14:00
Klub kultury 1
Myši patří do nebe

I malé, drzé a trochu protivné myšky skončí po smrti v nebi. Hlavní hrdinka se tam ocitne docela brzo. Hned poté, co provokovala spícího lišáka, aby ukázala před spolužáky svou statečnost. Ovšem v nebi na ni (i na onoho lišáka) čeká mnohem větší dobrodružství. A v něm obstojí, jen když se naučí čelit svým strachům a pochopí, co znamená přátelství. Nový český animovaný snímek, který měl premiéru na prestižním festivalu v Annecy a uspěl na Anifilmu, je určený hlavně pro děti. Nudit se ale u něj nebudou ani dospělí, kteří můžou obdivovat především skvělou animaci, jež snese srovnání se zahraniční produkcí.

Doporučuje: Iva Přivřelová

11.08. 14:30
Reduta 1
Isadora

Isadora Duncanová se proslavila jako tanečnice, která na přelomu 19. a 20. století přivedla do klasického tance revoluci. Konvence se nebála porušovat ani v osobním životě, do něhož patří např. vášnivé krátké manželství s ruským básníkem Sergejem Jeseninem, který mluvil jinou řečí... Karel Reisz tedy udělal dobře, že její životopis pojal jako férii, velkolepé představení o jednom velkolepém životě, na nějž vzpomíná a který si přibarvuje sama aktérka. Do její role režisér obsadil manželku svého kolegy z britské nové vlny Vanessa Redgraveovou, dodnes vynikající herečku, které Isadora vynesla cenu z festivalu v Cannes.

Doporučuje: Iva Přivřelová

11.08. 18:00
Reduta 1
Vlci na hranicích

Už jsou tady! Mladý režisér Martin Páv dokázal vyzobnout regionální téma, které má však přesah k celému národu. Na Broumovsku, tedy na česko-polských hranicích, se po dlouhé době začali znovu objevovat vlci. Jedná se o návrat k přirozenému řádu, který však není po chuti farmářům, pro něž jsou vlci nevídanou hrozbou. Jak se situaci naložit? Typologicky prokreslené postavy jsou zaseklé ve svých názorech a hovoří sice o nutnosti naslouchat, samy toho však nejsou schopny. Chytlavý dokument se vyhýbá doslovnosti a nechává interpretační prostor dostatečně otevřený: kdo jsou vlastně v naší společnosti oni vlci?

Doporučuje: Mojmír Sedláček

11.08. 20:00
Slovácké divadlo
Vrah mezi námi

Prapředek v současnosti populárních krimi thrillerů o pátrání po sériovém vrahovi, který dodnes mnohé z nich trumfuje ve své komplexnosti. Rolí padoucha si titulní vrah rovnoměrně rozděluje s dysfunkčním systémem, v jehož důsledku vzniká řetězec neštěstí. Vrah zabíjí děti, policie není schopna přijít mu na stopu a zákon berou do vlastních rukou iracionální davy řízené podsvětím. Třebaže prostředí Výmarské republiky hraje ve filmu podstatnou roli, přičemž znepokojivou atmosféru dnes navíc přizívuje znalost dění následujících let, samotné schéma je snadno přenositelné napříč časem i prostorem.

Doporučuje: Jan Bergl

11.08. 20:30
Sportovní hala
Bez zvláštních znamení

Tento film nemá potřebu vyprávět romantický příběh o lidských životech, který by byl notně zjednodušený scenáristy. Tam, kde bychom čekali konvenční propletení osudů, narazíme na hranu více perspektiv a zjišťujeme, že dokonce i náhodné setkání lze vylíčit bez patosu a pocitu, že „tohle se přece v životě nestává“. Road movie není žádným akčňákem, ale naopak si místy dovolí být skutečně pomalá, aby zachytila, jak cesta postupně mění hlavní hrdinku. Bonusem je pohled na mimořádné přírodní scenérie, které ve střední Evropě k vidění nejsou, a překvapivá pointa pro ty, jež to putování třeba trochu unavilo.

Doporučuje: Jan Bergl

11.08. 22:30
Kino Hvězda
Francouzova milenka

„Nerovná láska mezi biologem, který se při návštěvě snoubenky zamiluje do záhadné Sarah. Svět viktoriánské Anglie oba milence postupně dovede až na pokraj zkázy.“ Nechte se zmást anotací distributora – tenhle film není jen sladkobolné viktoriánské drama (byť s božskou Meryl Streepovou a Jeremym Ironsem). Nabízí totiž ještě druhou linku, která se odehrává v současnosti a v níž se tahle dobovka točí. Obě reality se navíc postupně ovlivňují a nelze je od sebe oddělit – i proto film nabízí hned dva různé konce. Adaptace nezadapovatelného románu Johna Fowlese vás donutí se ptát, co je vlastně TEN příběh.

Doporučuje: Tereza Fousek Krobová